

Howeara Lava Burst

ELOKUU 2007

© Teksti Oili Pentinsaari, kuva Tuula Hulkkonen

Alkuperä

Howeara-suku on kolmen luonnon orkideasuvun yhdistelmä:
Rodriguezia x *Oncidium* x *Leochilus*.

Floridalaisella Ruben Orchids -tarhalla risteytettiin v. 1970 *Rodriguezia lanceolata* ja *Oncidium sarcodes*, ja risteymälle annettiin nimeksi *Rodricidium* Primi. Kuusi vuotta myöhemmin Howen tarha risteytti Primin pienikokoisen *Leochilus oncidioideksen* kanssa. Suku sai nimekseen *Howeara* risteyttäjän mukaan, ja tämän keltakukkaisen kasvin lajikenimeksi tuli Mini-Primi.

Howeara Lava Burst syntyi vasta v. 1993, kun havaijilainen Puananin tarha risteytti Mini-Primin uudelleen *Rodriguezia lanceolatan* kanssa. Risteymän kukista tuli upean lakanpunaisia. Tästä alkoi kasvin kaupallinen voittokulku: *Howeara* Lava Burst on yksi myydyimmistä risteymistä perhosorkidearisteymien jälkeen.

Vanhemmista *Rodriguezia lanceolata* on pieni epifyytti, jonka kasvualueita ovat Trinidad, Panama ja Etelä-Amerikan pohjoisosat Brasiliaan asti. Se on kuuman ja lämpimän ilmanalan kasvi, joka viihtyy useimmiten guava-puiden valoisilla oksilla 650–1500 m:n korkeudella merenpinnasta. Se vaatii tasaisen kosteuden läpi vuoden ja voi kukkia minä vuodenaikana tahansa punertavin kukin vuosiverson valmistuttua.

Oncidium sarcodes kasvaa Brasiliassa alueilla, joiden ilmasto vaihtelee kuumasta lämpimään. Lajin sanotaan viihtyvän parhaiten kaarnanpalalle istutettuna. Kukki keväällä keltaisin, ruskeapilkkuisin kukin.

Leochilus oncidioides kasvaa Guatemalan, Hondurasin ja Meksikon rannikkoalueiden kuumankosteassa ilmastossa, ikivihannissa metsissä lähellä virtaavaa vettä 500–1500 metrin korkeudessa. *Rodriguezian* tapaan se kasvaa usein guava- ja sitrusviljelmillä erittäin kosteissa olosuhteissa. Tuoksuvat kukat ovat pienet ja vaaleat. Kukki syksyllä tai talvella.

Kuvaus ja kasvatus

Tuntuu hämmästyttävältä, että edellä mainittujen kolmen vaikeahkona pidettävän suvun jälkeläisestä on saatu helppo sekä runsaasti ja pitkään kukkiva kasvi, joka viihtyy sekä lasikossa että ruukkukasvatuksessa.

Howeara Lava Burstin varsimukulat ovat litteät, muutaman sentin pituiset, ja niistä lähtee 2–3 kpl 10–20 cm:n pituista ja 2–3 cm:n levyistä lehteä, joiden tyveltä nousevat kukintovarret. Kukinnossa on kymmeniä lakanpunaisia, tuoksuttomia kukkia. Kasvi kukki usein kahdesti vuodessa: alkukeväältä ja loppusyksystä. Kukintovartta ei kannata katkaista, ennen kuin se on kokonaan kuihtunut, sillä siihen saattaa myöhemmin tulla lisää kukkia.

Valontarve on hieman suurempi kuin perhosorkidealla, mutta vähäisempi kuin katleijalla.

Hyvän kasvun avain on oikean kosteustasapainon löytäminen: ilmastokosteutta tulisi olla aina yli 50 %, mieluiten 70–80 %. Tämä on vaivatta saavutettavissa lasikossa, mutta ruukkukasvatuksessa liiallinen märkyys tappaa helposti juuret.

Lannoitus saa olla mietoa mutta tasaista läpi vuoden.

Oma kasvini

Kasvini tuli Kargen tilauksesta keväällä 2006 kaarnalle kiinnitettynä ja kukkivana. Se kasvatti reippaan kimpun juuria ja kukki syksyllä uudestaan sekä jälleen lyhyen tauon jälkeen seuraavana keväänä. Nyt elokuussa 2007 kukkavarret ovat taas näkyvissä, ja vapaasti roikkuvat juuret ovat lähes 40 cm:n pituisia.

Lehdet pysyvät kauniina ja vihreinä, toisin kuin yleensä *Oncidium*-suvun kasveilla.

Howeara Lava Burst on todellinen lasikon helmi, vaatimaton ja helppo, mutta kukkiessaan näyttävä.

Ikkunalaudalla kasvatus vaatii hieman enemmän huolellisuutta, mutta sekin onnistuu.
